

РЕШЕНИЕ

№ 12855

гр. София, 11.04.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 14.03.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Татяна Жилова

ЧЛЕНОВЕ: Анета Юргакиева
Мая Сукнарова

при участието на секретаря Евелина Пеева и при участието на прокурора Мария Малинова, като разгледа дело номер **1176** по описа за **2025** година докладвано от съдия Мая Сукнарова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН). Образувано е по касационна жалба от полицейски инспектор при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), подадена чрез упълномощения юрк. С. М., срещу решение № 3229 от 09.07.2024г., постановено по НАХД № 1345/2024г. по описа на Софийски районен съд, 22-ри състав. С него е отменено наказателно постановление (НП) № [ЕГН]/18.11.2022 г. на началника на 09 РУ на СДВР, с което на ответника по касация Е. П. Б. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 50 лева на основание чл.80, т.5 от Закона за българските лични документи (ЗБЛД) за нарушение по чл.6 от ЗБЛД.

В касационната жалба са изложени доводи за неправилност на обжалваното решение. Касаторът счита, че районният съд не е изпълнил задължението си да проведе съдебно следствие, за да може да се осигури обективно и пълно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване. Посочва, че както АУАН, така и НП отговарят на изискванията за форма и съдържание с всички изискуеми реквизити, правилно била отразена фактическата обстановка и правилно бил приложен материалният закон. Според касатора, Б. нееднократно нарушавал разпоредбата на чл.6 от ЗБЛД като не представял документ за самоличност. Издаденото срещу него наказателно постановление имало превантивна и превъзпитателна функция. Посочва, че по многобройни сходни дела процесуалният представител и майка на Б. целяла извличането на ползи, изразяващи се в присъждането на претендираните по тези дела адвокатски възнаграждения, чието заплащане не било реално. Иска отмяна на обжалваното решение и потвърждаване на НП №

33840001730/18.11.2022г., както и присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на претендираното от ответника адвокатско възнаграждение.

Ответникът – Е. П. Б., чрез адв.Т. Ч., изразява становище за недопустимост на касационната жалба, поради подаването ѝ от ненадлежна страна и в нарушение на предвидената по закон форма. Излага доводи, че Б. е с дългогодишно заболяване от около двадесет години, като в случая била налице една дългогодишна репресия от страна на полицията спрямо него, която постоянно го задържала и му съставяла актове за непредставяне на лична карта, както и за други административни нарушения. Сочи, че правилно СРС е взел предвид психическото състояние на Б., въз основа на което е достигнал до обоснования извод за изключване на възможността ответникът да е субект на административнонаказателна отговорност. Претендира разноски.

Настоящият 14-и касационен състав на Административен съд – София град намира касационната жалба като подадена от надлежна страна, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, при наличие на правен интерес и в срока по чл.211, ал.1 от АПК за процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

По делото е установена следната фактическа обстановка:

На 03.11.2022 г. около 10:00 ч. в [населено място] от органите на 09 РУ – СДВР е извършена проверка за установяване самоличността по чл.70, ал.1, т.3 от ЗМВР на Е. Б., като същият не е представил документ за самоличност. Поради това срещу него за нарушение на чл.6 от ЗБЛД е съставен АУАН № [ЕГН]/03.11.2022г.

Въз основа на така съставения АУАН е издадено и обжалваното НП № 33840001730/18.11.2022г., с което на Б. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 50 лева на основание чл.80, т.5 от ЗБЛД за извършено нарушение по чл.6 от ЗБЛД.

С обжалваното решение Софийски районен съд е отменил наказателното постановление, като за да постанови този резултат е приел, че при издаването му са допуснати съществени нарушения на материалния закон и на процесуалните правила. Изложил е мотиви, че описанието на нарушението е лаконично, съответно липсвала конкретизация за мястото на извършване на нарушението, обстоятелствата, при които същото е извършено, както и доказателствата, които го потвърждават. В тази връзка Софийски районен съд е приел, че административното обвинение не може да почива на предположения, а трябвало да е ясно описано и доказано. Приел е още, че липсват мотиви по отношение на приложимостта на чл.28 от ЗАНН за „маловажен случай“, предвид обстоятелството, че деянието се характеризира с изключително нисък интензитет на застрашаване на обществените отношения, регламентирани в разпоредбите на ЗБЛД. В заключение първоинстанционният съд е посочил, че следва да се обърне внимание и на психическото състояние на Б., което се потвърждавало и от изслушаната по делото комплексна съдебно-психиатрична и психологична експертиза (КСППЕ) и което се изразявало в тежко органично личностно разстройство, органично налудно разстройство, вредна употреба на алкохол, травмена болест на мозъка, състояние след четири черепно-мозъчни травми с мозъчна контузия и мозъчно сътресение, редки епилептични припадъци, което състояние изключвало възможността Б. да е субект на административнонаказателна отговорност.

Обжалваното решение е правилно.

Според чл.6 от ЗБЛД, гражданите са длъжни при поискване от компетентните длъжностни лица, определени със закон, да удостоверяят своята самоличност. Според легалното определение, дадено в § 1, т.1 от ДР на ЗБЛД „документ за самоличност“, по смисъла на закона, е удостоверителен документ, издаден от компетентните органи на Република България с цел индивидуална идентификация на българските и чуждестранните граждани. В случая Б. е бил длъжен да удостовери своята самоличност посредством представяне на документ за самоличност пред

съответните компетентни органи при поискване от тяхна страна.

Съгласно чл.70 от ЗМВР, полицейските органи могат да извършват проверки за установяване самоличността на лице: за което има данни, че е извършило престъпление или друго нарушение на обществения ред; когато това е необходимо за разкриване или разследване на престъпления и при образуване на административнонаказателно производство; при осъществяване на контрол по редовността на документите за самоличност и пребиваване в страната; на контролен пункт, организиран от полицейските органи и по искане на друг държавен орган за оказване на съдействие при условия и по ред, предвидени в закон. При тази регламентация настоящата съдебна инстанция споделя изводите на районния съд за липса на описание на конкретните обстоятелства около осъществяване на нарушението като не става ясно коя от причините, описани в чл.70 от МВР, е дала основание от Б. да бъде изискан документ за самоличност.

Самостоятелно основание за отмяна на НП представлява и това, че при издаването му административнонаказващият орган не е извършил преценка за маловажност на случая по чл.28 от ЗАНН. Съдържащите се в касационната жалба доводи, че нарушението е повторно не може да се установи от съдържанието на НП. Допълването на мотивите на НП по време на съдебното производство по обжалването му е недопустимо. Тоест, ако е било повторно извършено нарушението, това обстоятелство е следвало да се отбележи в санкционния акт. В противен случай органът е трябвало да извърши преценка дали случаят е маловажен. Липсата на такава преценка е съществено нарушение на административнопроизводствените правила, представляваща самостоятелно основание за отмяна на обжалваното НП.

Отделно от това правилно районният съд е взел предвид здравословното състояние на Б., установено от назначената и изслушана по делото КСППЕ и което определя способността му да осъзнава свойството и значението на извършеното и да ръководи постъпките си. Медицински документи относно психичното състояние на ответника се представиха и пред настоящата съдебна инстанция, от които се установява, че Б. страда от органично разстройство на личността, за което многократно е настаняван в психиатрични лечебни заведения. Неоснователно в тази връзка е възражението на касатора за това, че след като не е поставено под запрещение, лицето носи отговорност за постъпките си. За да е субект на наказателна или административнонаказателна отговорност едно лице, по отношение на него трябва да бъде установено дали при извършване на нарушението същото е разбирало свойството и значението на извършеното и да ръководи постъпките си. В случая правилно решаващият състав на СРС е приел, че предвид установеното състояние на ответника по касация, същият не може да бъде субект на административнонаказателната отговорност.

По изложените съображения обжалваното решение като правилно следва да бъде оставено в сила. При този изход на спора на основание чл.143, ал.3 от АПК, искането на ответника по касация за присъждане на сторените по делото разноски следва да бъде уважено, като се вземе предвид направеното от касатора възражение за прекомерност. Съдът като съобрази Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа и че в случая наложената глоба е в размер на 50 лв., намира за приложима разпоредбата на чл.7, ал.2, т.1 във вр. с чл.18, ал.2 от същата наредба – при интерес до 1000 лв. възнаграждението е 400 лв. Поради това, възнаграждението следва да се определи в съответствие с цитираната разпоредба като в този размер същото отговаря и на фактическата и правна сложност на делото.

Водим от горното и на основание чл.221, ал.2, предл. първо от АПК, Административен съд - София град, 14-и касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 3229 от 09.07.2024г., постановено по НАХД № 1345/2024г.
по описа на Софийски районен съд, 22-ри състав.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Е. П. Б. сумата от 400
(четиристотин) лева, представляваща разноски по делото.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: